

Kapitel 2

2. Kystbeskyttelsesloven, generelt

2.1 Råderet og lovgrundlaget

Råderetten over de Danske kystlinjer er delt i to:

- fra den for græsvækst blottede linje og ind i land er det *lodsejeren* der har råderet / matrikulær ret.
- selve strandplanet skal som hovedregel være tilgængeligt for alle.
- Søværts den for græsvækst blottede linje, tilhører arealerne og søterritoriet *staten* via den såkaldte "Højhedsret", der administreres af Kystdirektoratet (under Trafikministeriet).

Når en grundejer eller flere i forening ønsker at etablere et kystbeskyttelsesværk, det være sig erosionsbeskyttelse eller højvandsdige, da er der tale om:

- Et privat arbejde, der kræver tilladelse fra staten, idet byggeriet vil overlappende statens interesser

Der tænkes her væsentligst i relation til:

- Naturbeskyttelsesloven
- Kystbeskyttelsesloven
- Bekendtgørelse om bade og bådebroer

Hvad må man selv iværksætte?

Alt byggeri i kystzonen er underlagt adskillelige love hvorfor det skal indskærpes:

- At man *altid* skal ansøge Kystdirektoratet om tilladelse til udførelse af et givet anlæg på kysten. (Dette gælder ikke blot kystsikring og diger, men også større bade og bådebroer, afgravning, påfyldning eller egentligt byggeri af terrasser, udsigtsplatforme, skibsgarager, ramper m.v.) Mindre bade / bådebroer skal dog ansøges ved kommunen.
- Kommunen vil vejlede om evt. særlige forhold der kræver andre offentlige instansers godkendelse.

Selv mindre terrænændringer i kystzonen kan være ulovlige. Ulovligt opførte anlæg kan blive krævet fjernet eller ændret / lovliggjorte for egen regning, ligesom at bøder kan tænkes efter politianmeldelse.

Ansøgningen om tilladelse til anlæg i kystzonen vil oftest have en længere sagsbehandlingstid.

2.1.1 Lovgrundlaget

Historisk set, da går lovgrundlaget tilbage til 1874 hvor man efter det hidtil værste højvande i dansk nutid i 1872, opstillede egentlige lovregler. Efter en voldsom hændelse i 1921, blev loven revideret i 1922. Landvæsenskommissionens sager blev gennemført i perioden 1922 – 1988. I perioden 1988 til 2007 stod amterne for disse sager.

Ifølge loven af 1922 kunne "den, der formentede at værker, som han agter at opføre til beskyttelse for sin ejendom mod angreb af havet eller fjordene, også vil komme andre ejendomme til gode, og derfor anser det for rimeligt, at disse ejere også bør deltage i udgifterne ved værkerne opførelse og vedligeholdelse m.v. I mangel af mindelig overenskomst indbringes spørgsmålet herom for en "Landvæsenskommission (LVK)".

Såfremt Landvæsenskommissionen kom til det resultat, at kystsikringsværkerne ville kunne være til beskyttelse for de af rekvirenten opgivne ejendomme, eller i alt fald for nogle af disse, og at fordelene for disse ejendomme er af den betydning at der bør pålægges ejerne at deltage i udgifterne, - skal kommissionen efter forhandling med de interesserede godkende en plan for kystsikringsværkerne. Endvidere skal den bestemme, hvilke ejendomme og i hvilket forhold

disse skal deltage i udgifterne ved anlægget og vedligeholdelsen m.m. For bidragene er der på samme måde som for skatter og lign. *udpantningsret*.

Dette princip videreføres i loven, som denne blev ændret i lov nr.108 af 5. marts 1988 herunder lov nr. 9 af 3. januar 1992 om naturbeskyttelse – og i lovens sidste version til den nu gældende "*lov om kystbeskyttelse nr. 243*" af 5. april 1994 med ændringer til 2007.

Princippet er som i 1922. Nu er det efter kommunesammenlægningen, blot **kommunalbestyrelsen** der træder i stedet for landvæsenskommissionen og Amterne (der begge er afskaffet). Loven gælder både kystsikring mod havets erosion og egentlige digeanlæg. Herunder også de sekundære anlæg (pumper, vejindgang m.v.) som måtte være en nødvendig del af kystbeskyttelses anlægget.

2.1.2 Lovbegrundelsen

Såfremt en kreds af lodsejerne måtte ønske at sikre deres grunde mod havets angreb, det være sig erosion eller og højvandsbetingede skader, da hjemler loven i dag den mulighed, at *kystgrundejerkredsen* selv forestår, betaler og vedligeholder deres anlæg. Alt naturligvis efter fornøden godkendelse ved de relevante myndigheder (Kystdirektoratet, kommune og Miljøcentre).

Det er sjældent særligt vanskeligt at blive enige om kystbeskyttelsens forløb og tekniske anlæg. Derimod er problemet oftest at det er umuligt for lodsejerkredsen at *enes om udgiftsfordelingen*.

For at samfundet overhovedet kan fungere på dette punkt, har lovgivningen således siden 1874 sikret, at en offentlig instans, nu *kommunen* kan fordele de med kystbeskyttelsesarbejdet og dets vedligeholdelse påhvilende byrder.

Loven betyder i praksis, at kommunalbestyrelsens afgørelse vil medføre at byrderne tinglyses på ejendommene med udpantningsret. Der er altså lovgrundlag for ret så vidtgående beføjelser – hvor kommunalbestyrelsen ligefrem kan tvinge lodsejerne til at betale. Modsat kan hurtigt indsæ, at disse kystbeskyttelsessager ikke ville kunne gennemføres uden et sådant, meget præcist lovgrundlag.

2.1.3 De nødvendige offentlige undersøgelser

Basislovgivningen for kystbeskyttelse lyder:

§ 16. *På strandbredder og andre kyststrækninger, hvor der findes sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende landvegetation, samt på arealer, der ligger inden for en afstand af 100 m fra, hvor denne vegetation begynder, må der kun efter tilladelse fra transport – og energiministeren:*

- *udføres kystbeskyttelsesforanstaltninger og andre faste anlæg, som også etableres på søterritoriet, eller*
- *graves, bores, pumpes, suges eller foretages nogen form for terrænændring.*

§ 16 a. *På søterritoriet må der kun efter tilladelse fra transport – og energiministeren*

- *foretages inddæmning eller opfyldning,*
- *udføres anlæg eller anbringes faste eller forankrede indretninger eller genstande,*
- *anbringes fartøjer, der agtes anvendt til andet end sejlads, eller*
- *foretages uddybning eller gravning.*

Sagsbehandlingen afhænger af hvorvidt der er tale om erosionssikring, digeanlæg, broanlæg eller andet.

Erosionssikring tillades generelt kun:

- hvis der indenfor 25 års tidshorisont skønnes at kunne ske skade på fast ejendom.
- Hvis særlige hensyn til naturbevaring er stede.

Digeanlæg tillades generelt hvis fast ejendom er truet. Diger til sikring af marginale jorder er næppe opnåeligt. Lovpraksis er at naturen skal gå sin gang.

Kystdirektoratet / kommunen behandler sagerne efter Naturbeskyttelsesloven / Kystbeskyttelsesloven.

Dige / kystbeskyttelseslaget skal via Kulturarvsstyrelsen tage kontakt til lokal Arkæologisk museum idet Museumsloven kræver at området skal være frikendt for arkæologiske interesser før anlægsarbejde må udføres.

Kystbeskyttelsessager vil ofte overlappe med vandløbsinteresser, herunder ældre igangværende landvæsens- eller amtsgodkendte sager.

Kystbeskyttelsesloven giver mulighed for at de for kystbeskyttelsen mulige tiltag, herunder for eksempel pumper og højvandsklapper m.v., kan indgå i kystbeskyttelsessagen. Det må heraf følge, at vandløbsinteresserne skal indbygges i kystbeskyttelsessagerne.

Det er op til myndigheden at afgøre hvorvidt kystbeskyttelsesinteressen skal vige for vandløbsinteressen eller omvendt.

Kystdirektoratet afgør om en sag er VVM-pligtig hvis det er anlæg på havet og kommune afgør dette hvis det er på land.

Kystdirektoratet / kommunen skal endvidere sagsbehandle ud fra Ramsar og international naturbeskyttelse, Natura 2000.

Herunder skal screenes for evt. negative indvirkninger på nærmeste biotoper, og udpegningsgrundlaget.

Endvidere skal sagsbehandlingen (via Kystdirektoratet) omfatte høringer ved bl.a.:

- fiskeinteressen
- søfartsinteresser (Farvandsvæsenet)
- By- og Landskabsstyrelsen
- Lokalt politi (vejmyndighed)
- Lokale forsyningselskaber (kloak, el vand etc.)

Kystanlægget kan støde imod kommunale planer ligesom at der for et givet kystanlæg, efter kommunens afgørelse, evt. skal udarbejdes *Lokalplan*.

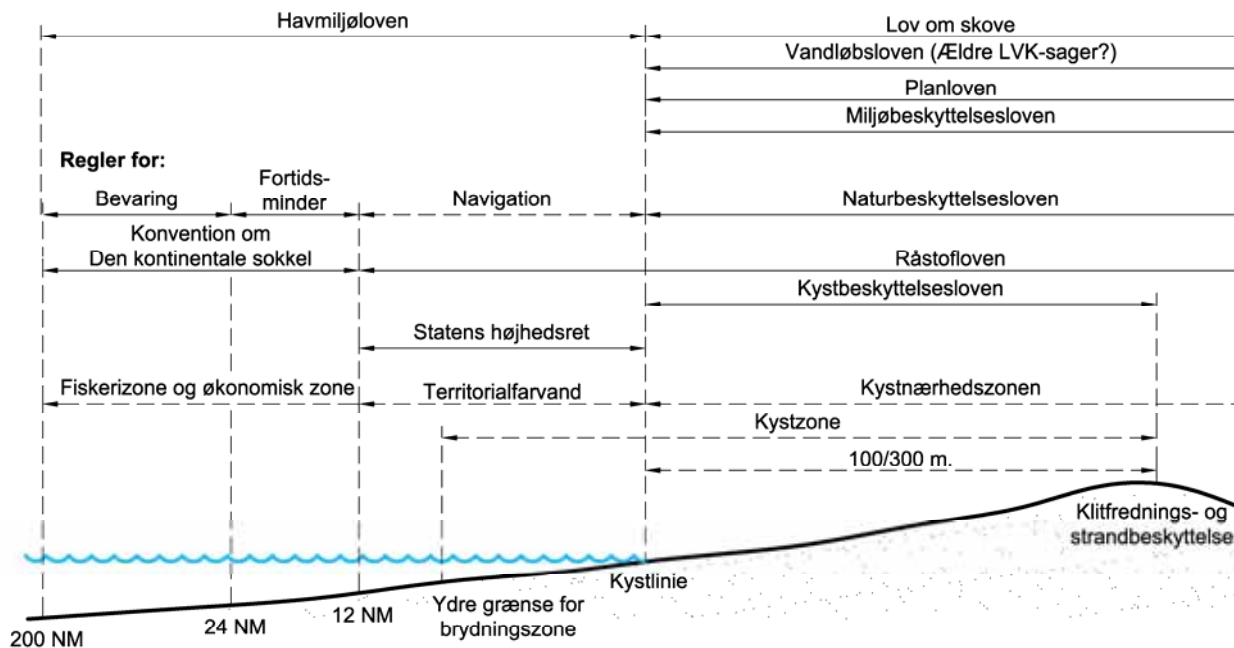
Kystanlæg vil således ikke være at sammenligne med en normal byggesag, men skal betragtes som enkeltstående sager, der oftest vil berøre et større antal love.

Enkelte særlige bygværker (pumpehuse m.v.) kan dog tænkes at skulle igennem en supplerende byggesagsbehandling.

Såfremt kun en lodsejer skal udføre sikringsarbejde, da afgør Miljøcentret sagen med hensyn til *strandbeskyttelseslinjen*.

Modsat hvis der er flere lodsejere, da afgør Kystdirektoratet sagen med hensyn til *strandbeskyttelseslinjen*.

Lovgivningen, en oversigt:

Sagsbehandlingen ved kystdirektoratet, en oversigt:

	Høringsparter	<i>som høres / tilskrives</i>
	kommune	altid
	naboorientering	altid
Kystdirektoratet	⇔ særlige høringsparter (5)	altid
	Farvandsvæsenet	hvis anlæg på søterritoriet
	Fiskeriinspektoret	kystfodring
	Miljøcentre	altid
	By og Landskabsstyrelsen	Natura 2000 på søterritoriet
	Kulturarvsstyrelsen	ved gravning / fortidsminder
Ved tilladelse eller afslag	Høringsparter	altid
	Naboer	altid
	Særlige høringsparter (5)	altid
	Andre	som har klaget

2.2 Kystbeskyttelsesloven, et resume

Kystbeskyttelsesloven beskriver hvorledes staten, via Kystdirektoratet, bestemmer hvorvidt der på en given lokalitet kan gives tilladelse til kystbeskyttelse.

Kystbeskyttelse defineres primært som anlæg til sikring mod erosion af land eller anlæg til sikring mod højvandsskader, (diger.)

Alle beslægtede opgaver f.eks. havbundserosion, uønsket aflejring eller arbejde der nødvendigvis udføres af kystbeskyttelsesprojekter f.eks. pumpestationer, kloakering, højvandsklapper, vej-anlæg m.v. vil høre under loven, alt efter kommunalbestyrelsens/Kystdirektoratets beslutning herom.

Loven kan ses på www.retsinformation.dk (Lov om Kystbeskyttelse).

Loven giver mulighed for at gennemføre en kystbeskyttelse som en helt *privat opgave* hvor en eller flere lodsejere enes om udførelse og betaling af et beskyttelsesudlæg.

I så fald ansøges Kystdirektoratet og kommunen om tilladelse til udførelse af kystbeskyttelses-anlægget. (såkaldt kap. 16-sag)

Hvis lodsejerne ikke kan enes om betingelserne og betalingsformen for et kystsikringsarbejde, da kan en lodsejerkreds anmode kommunen om at starte en *offentlig kystbeskyttelsessag* (såkaldt Kap. 1a-sag).

- Kommune og Kystdirektoratet skal herefter vurdere hvorvidt der overhovedet er en sag rent teknisk/risikomæssigt, og undersøge hvorvidt det overhovedet kan tænkes at et overvejende flertal af lodsejerne er villige at deltage i projektets gennemførelse og betaling heraf.
- Er der en sådan interesse, da kan/skal kommunen indkalde til et lovbealet (Kap. 1a) møde hvor:
 - planerne fremlægges
 - herunder fremlægges de økonomiske byrder for den enkelte lodsejer via en foreløbig partsfordeling.
- Er planerne nu godkendt på Kap. 1a mødet, med overvejende flertal blandt lodsejerne, da forestår kommunen / kystbeskyttelseslaget:
 - detailprojektering af anlægget (oftest via ekstern rådgiver)
 - udbud / udførelse af anlægget (via tilbudsgivning)
- Kommunen / staten kan i meget særlige tilfælde have specielle interesser i gennemførelse af en kystbeskyttelsessag. I disse tilfælde kan kommunen bestemme at en sag skal gennemføres, også uden overvejende flertal blandt lodsejernes lodsejertilslutning.

Skulle større projektændringer eller projektfordyrelser betinge det, da må nyt varslet kap. 1a møde aftales.

Kommunen bestemmer hvilke lodsejere, der skal deltage i sagen, herunder skal alle de lodsejere som nyder gavn ved kystbeskyttelsesarbejdet medtages som partshavere.

Loven giver kun mulighed for at inddrage lodsejere hvis disse opnår en egentlig gavn.

Kommunen foranlediger at et *digelag* med tilhørende *vedtægter* for digelaget opstilles.

Kommunen og Digelaget opstiller herefter en *partsfordeling* der i detaljer vil vise hvad hver enkelt partshaver skal betale. Denne partsfordeling skal slutteligt godkendes af kommunalbestyrelsen. Dvs. der er tale om en politisk beslutning. Partsfordelingen skal således være tilpasset et vist rimelighedsprincip før partsfordelingen fremsendes til kommunalbestyrelsens godkendelse.

Partsfordelingen indskrives i vedtægterne.

Alle drifts- og vedligeholdelsesudgifter betales efter partsfordelingens principper.

Man bliver som partshaver således tvunget ind i digelaget, såvel med hensyn til partsbidraget, som de fremtidige vedligeholdelsesudgifter.

- Partsbidraget er typisk store beløb: 15.000 – 200.000 kr. (inkl. moms)/ ejendom
- Vedligeholdelsesbidragene er typisk små beløb: 200 – 500 kr. / år/ejendom

Kommunalbestyrelsen, eller digelaget, vil forestå en optagelse af et bank, kreditforenings eller kommunal + garanterede lån, således at parts (og vedligeholdelse) betales over f.eks. 30 år via ejendomsskatteopkrævningen.

De for ejendommen, af kommunalbestyrelsen, pålagte byrder tinglyses på ejendommene end- og med fortrinsstilling forud for al anden privatgæld.

Ifald betaling udebliver, da har Digelaget / via kommunen udpantningsret i lighed med anden gæld til det offentlige.

2.3 Hvorledes / hvem betaler

Det at aftale at flere i forening skal etablere en kystsikring, vil oftest føre til uenighed om hvorledes anlægsudgifterne skal fordeles mellem de implicerede.

Thi skal en værdifuld ejendom betale mest? Eller skal den der ligger lavest eller meget udsat betale mest?, erstatninger? Hvorledes skal diget se ud? m.v.

Mulighederne for uenighed er uendelige hvorfor der i Danmark ligefrem findes en lov for hvorledes erosionssikring og digebyggeri, i loven samlet kaldet "kystbeskyttelse", - kan administreres og gennemføres.

Det skal præciseres at kystbeskyttelse, som udgangspunkt, *er et rent privat anliggende*.

Stat, kommune og Region deltager oftest ikke i kystbeskyttelsessagerne som væsentlige bidragsydere.

Dog vil offentlige instanser være at betragte som almindelige partshavere, i det omfang, at de offentlige myndigheder besidder land eller ejendom indenfor kystbeskyttelsessagens område.

I helt særlige tilfælde kan der tænkes tilskud fra det offentlige, f.eks.:

- Evt. offentlige interesser i sikring af rekreative områder, strand, eng, mose, vej, mindesmærker etc.
- Hvis større landområder/byområder er truede med egentlig fare for menneskeliv.
- Hvis offentlige samfærdselsmidler er truede (bro / færgeadgang).

Der er ingen lovpraksis for disse offentlige tilskud. Der er således tale om individuelle offentlige afgørelser. Praksis har vist, at sådanne tilskud kun gives i *helt ekstraordinære tilfælde*.

Der har derudover været løbende muligheder for (mindre) tilskud via Kystdirektoratet / Landbrugsfonde med forskellige nødvendige tilskudsforudsætninger. F.eks. omhandlede tilskud i 2009 kun skader på eksisterende diger.

EU tilskud er ikke set på danske kystbeskyttelsesprojekter, - med mindre disse har været en del af anden tilskudsberettiget opgave. (Onsevig energiprojekt).

Man skal således, i praksis, ikke påregne større offentlige tilskud. Kystbeskyttelse vil typisk blive betalt af *private midler*.

2.3.1 Finansiering

Kystbeskyttelsesloven giver mulighed for at kommunen / laget optager lån, således at projektet kan finansieres såvel i byggeperioden og i en valgt afdragetid, f.eks. 30 år.

Opnås kommunalt lånegaranti, da vil renten være lidt lavere. (2008 ÷ ¾ % oktober men løbetiden da kun 20 år). Det er kommunen der bestemmer hvorvidt kommunal lånegaranti er muligt ud fra de til enhver tid gældende nationale / kommunale regler og beslutninger.

Lodsejerne vil herefter blive afkrævet deres respektive partsbidrag via ejendomsskattebilletten som et partsbidrag plus et (lille) driftsbidrag.

De med kystsikringens forbundne udgifter kan tænkes betalt som engangsydelse af de lodsejere der måtte ønske dette.

Vedtægten skal da blot indeholde en bestemmelse om at sådanne lodsejere også er pligtige at betale de evt. ekstra påkrav som digelaget måtte blive pålagt efterfølgende. Herunder uforudseelige hændelser under byggeriet, eller merudgifter som følge af manglende/uinddrivelige beløb fra en eller flere lodsejere.

Kommunen har, i denne sammenhæng, en udpantningsret og en inddrivningsmulighed, men uerholdelig gæld vil slutteligt skulle fordeles på alle lodsejere iht. partfordelingsprincipperne. Kommunen er således mellemmand / styrende i sagen, men digelagets medlemmer ender med at skulle betale alle de med sagen forbundne udgifter.

2.4 Partsfordelinger

2.4.1 Generelt

En partsfordeling vil bestemme hvorledes alle sagens omkostninger – og al fremtidig vedligeholdelse, - skal betales af de af sagen omfattende lodsejere.

Er der tale om en "privat sag kap. 16" da bestemmer lodsejerkredsen selv hvorledes partsfordelingen skal udformes.

Der anbefales juridisk bistand, idet der bl.a. må ses på:

- gensidigt bindende aftaler og forpligtigelser
- selve anlægget og dets vedligeholdelse, som myndighedskrav, vil blive krævet tinglyst på de enkelte ejendomme.

Der er ingen ankeinstans eller anden mulighed for offentlig hjælp for så vidt sagen gennemføres som en "privat sag".

Er der tale om en "offentlig sag kap. 1" da er det lovbefalet at der skal opstilles en præcis partsfordeling som indgår i en lovbefalet vedtægt for anlæg og vedligeholdelse af kystanlægget.

Der er ingen lovbefalet metode eller anvisninger for hvorledes en partsfordeling skal opstilles. Det er op til det enkelte digelag / kommunens teknikere at opstille / diskutere / tilrette en partsfordeling, der er så tilpas individuelt afpasset, at det af kommunen nedsatte udvalg kan stadfæste partsfordelingen.

Grundejerne kan, via kommunen, anke denne afgørelse inden 4 uger til transportministeriet som ankeinstans.

Der er således kun en vis præcedens for hvorledes man kan søge størst muligt rimelighed. Fuldstændig retfærdighed er ikke mulig. Spørgsmålene må afklares, evt. senest i den for laget gældende vedtægt.

En partsfordeling kan udføres på to måder:

- efter et besluttet / tildelt antal "parter"
- efter en besluttet procentuel fordeling af de samlede udgifter.

Efter parter haves f.eks.:

Alle betaler ens fordelt for 25 ejendomme	:	25 parter
Særbidrag forlods	:	50 parter
Efter kystgrundlængde (10 m. = 0,4 part)	:	<u>40 parter</u>
Summa	:	115 parter

Det ses at fordeling efter "parter" oftest vil være et ret groft skøn.

Efter besluttet procentuel fordeling: haves f.eks.:

Den samlede anlægsudgift besluttet fordelt således:

fordeles ens på alle	10 %
fordeles på visse særbidrag	20 %
fordeles efter højdebeliggenhed	40 %
fordeles efter ejendomsværdi	20 %
fordeles efter grundarealet	<u>10 %</u>
Anlægsudgifterne	= 100 %

Man vil ofte komme nærmere på en "retfærdig" fordeling ifald man fordeler efter procenter.

Nedenstående angives nogle eksempler på hvilke forhold en partsfordeling kan medtage:

2.4.2 Eksempler på hvorledes udgifterne kan fordeles

Særlige partshavere f.eks.:

Tele/EI-interesse	(lave skabe, kabelbokse)
Kloak	sand i brønde, pumpestationsødelæggelse
	Saltvand i renseanlæg
Vandværk	vandindvindingsområde / målerbrønde
Campingpladser	store individuelle arealer bør sættes lavere
Gasstationer /Fjernvarmeanlæg /	
Lufthavn / busdrift / Banedrift	må vurderes ud fra mulig skade
Plejehjem / institutioner	store enheder må behandles særskilt
Boligforeninger	små huse bør nedsættes i bidrag
Private	landbrugsjord (lavt bidrag) engareal (meget lavt bidrag)

For disse særlige partshavere må man forsøge at finde et passende tilsvarende *antal parter* – eller *et beløb* der da betales som *særbidrag*.

Det skal besluttet hvorvidt *særbidrag* skal opfattes som engangsydelser eller hvorvidt disse særbidragsydelser fremover skal tildeles:

- forhøjelser grundet projektfordyrelser
- at betale drift og vedligeholdelse i al fremtid

Større enheder, f.eks. boligblokke bør deltage som almindelige partshavere, da de vil nyde fortsat gavn. Enkeltstående særbidragsydere, kan i grænsetilfælde tænkes friholdt med hensyn til projektfordyrelser og senere driftsbidrag.

- I en kystbeskyttelsessag kan fremføres, at de der bor ganske tæt ved vandet, bør betale mest, thi de er mest udsat. Dvs. et fordelingsprincip efter: "*førsterække bidrag*", herefter "*anden række*" osv.

- Der kan være rimelighed i at fordele efter hvor mange *løbende meter kyst* man besidder.

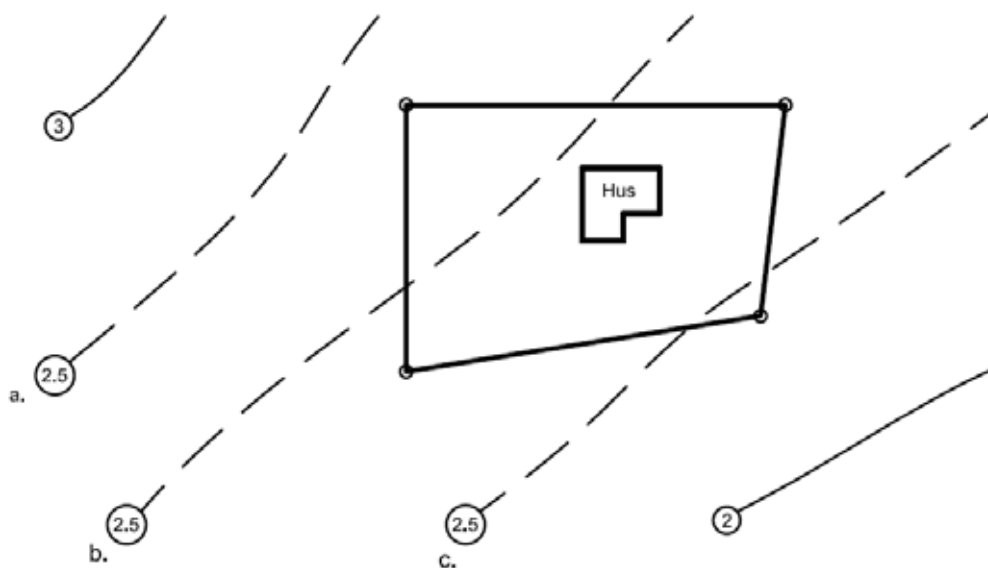
- Forholdene kan være så enkle, at man vælger / enes om at der fordeles efter *ganske ens bidrag*. Dette princip kan sjældent anvendes, thi vil / skal en ubebygget grund da acceptere at der betales for en kommende byggeret? Eller skal den ubebyggede da slippe med et grundbidrag for senere efterbetaling af resten når grunden bebygges? Og hvad nu hvis den pågældende da opnår tilladelse til at bygge på pæle og således "*undgår*" partsbidrag? Ens fordeling af en mindre procentdel af anlægssummen vil være et rimeligt ens "*administrations bidrag*". Princippet er eksempelvis set anvendt ved en erosionssikring hvor alle huse ligger langt tilbage fra kysten, højt hævet på en skrænt. Alle har her samme gavn.

- Man kan vælge at foretage en fordeling efter *bebygget areal m²*. Det bør her være det bebyggede areal der lider skade. Fleretagers ejendomme lider ikke større skade end 1 etage. Kælder bør evt. udløse særligt større bidrag. M² bidrag vil typisk kun blive anvendt til fordeling af en delmængde af de samlede anlægs udgifter.

- Det forekommer ofte rimeligt at anvende *Ejendomsværdien* (eller ejendom inkl. grund) som fordelingsparameter på en del af anlægssummen. Men, det ses hurtigt at fordi man har en dyr ejendom, da er det jo ikke en følge, at der da også vil ske større skade end på en mindre ejendom. Der kan således argumenteres imod en fordeling alene efter ejendomsværdi.

- Der kan vælges at fordele efter *Grundværdierne*. Man kan ikke fordele alt efter grundværdien, idet denne jo oftest ikke afspejler værditab på ejendommene. En del - mængde af de samlede udgifter kunne således tænkes fordelt efter grundværdi. Landbrugsjord / Campingpladser etc. må oftest reguleres via særbidrag fordi disse ellers vil få for store grundværdibidrag.
- I en dige (højvandssag) kan med rette fremføres, at de der ligger *lavest* for størst / flest gener. Altså en fordeling efter "koter".
Hvis man har valgt en digekote da vil det være til diskussion hvem der da skal tvinges med i grænselandet omkring den valgte digekote. Skal man aktuelt se på om, og hvorledes det enkelte hus nu også berøres, da kræver det omfattende undersøgelser f.eks. om kun dele af huset (fundament + gulv) er i fare, og kan gulvet tåle vand? En sådan sondring frarådes, da forholdene oftest er svært kontrollable.

Er digetoppen valgt til f.eks. 2,5 meter DVR, da kan man eksempelvis vælge følgende sondering for partstildelingen i det øvre bidrags – grænseområde:

- ligger 2,5 m kurven helt fri af grunden da betales 1.0 ejendomspart plus 0,05 part som grundpart.
- Ligger 2,5 m kurven fri af huset (men er huset lavere end 2,5) – da betales 0,5 ejendomspart plus 0,05 grundpart.
- Skærer 2,5 m kurven indover grunden da betales: 0,05 grundpart plus 0,5 part hvis der er kælder.

Det er vigtigt at Digelaget / kommunalbestyrelsen vælger / stadfæster at de niveaukurver der er forelagt i plangrundlaget er lig de bedst tilgængelige således at efterfølgende diskussion / kritik af kurve / højdebeliggenhed ikke kan berøre den af kommunalbestyrelsens truffede beslutning om bidragspligt eller ej.

Dette fordelingsprincip efter koter er administrativt muligt pr. kendte niveaukurver og BBR eller via tilbagemelding om kælder eller ej.

- For lavere koter 2,0 / 1,5 / 1 osv. kan vælges at der skal betales større bidrag end for højere koter. For koterne 2 / 1,5 og 1 m bør kun sondres efter hvorvidt *grunden* berøres af den aktuelle afregningskurve. Altså: der foretages kun særlig sondering i den for sagen valgte øverste digekote. Lavere liggende fordeles kun efter niveaukurvens beliggenhed på grunden eller ej.
- Man bør næppe fordele efter flere koter end pr. 0,5 m, men det kan i princippet tænkes i særtilfælde. F.eks. ved meget store og meget flade områder. Dette kræver i så fald nok forudgående landinspektøropmåling af de kommunale niveaukurve planer.
- Enkelte bidragydende lodsejere kan tænkes at skulle tåle større gener end andre. Typisk vil alle de berørte ikke kunne opnå egentlig "erstatning". Man vil naturligvis altid søge at undgå sådanne åbenlyse konflikter / gener. I ganske særlige tilfælde bør der foreslås erstatninger eller reduktion i partsbidraget.
- Modsat kan tænkes, den mere teoretiske mulighed, at en lodsejer reelt opnår en uønsket *værdiforøgelse* ved det påtænkte anlæg. F.eks. må der indvindes land for at et givent anlæg kan gennemføres.

En lodsejer kan næppe pålægges en særlig afgift, men der intet i vejen for at en opnået særlig gavn som digelags parcel kan udløse et større særbidrag, hvis fordelingen er åbenlys.

- Enkelte lodsejere må afgive land / rettigheder. Sådanne lodsejere kan tvinges med i digelaget, typisk mod at undgå partsfordeling. Opnås ingen gavn, men kun gene, - da modtages erstatning efter sædvanlige ekspropriationsprincipper og praksis.
- Der forefindes bidragydere der evt. senere må udgå af sagen. Hvis en lodsejer i grænseområdet måtte få ret i at de anvendte koter er ændrede, fejlmåling eller opfyldning udført senere end koteplanen, da må vedkommende nedsættes i bidrag eller udgå helt i fordelingen. Thi det er kun de lodsejere der nyder gavn af diget som kan tvinges med i digesagen.

Slagelse Kommune har som mål at lave en enkel fordeling for at undgå hyppige revisioner og stor overvågning de berørte parter imellem.

2.5 Erstatninger i forbindelse med kystanlæg

2.5.1 Nyanlæg

Der vil oftest skulle udbetales erstatninger til de lodsejere som ikke opnår en gavn, men derimod tvinges til at afstå jord eller rettigheder på grund af anlæggets etablering.

F.eks. en landmand der må afgive de m² agerjord hvorpå konstruktionen skal forløbe.

Erstatningerne følger typisk de af landbrugsorganisationerne afstukne størrelser for afgrødetab, brøndplacering m.v..

Der kan tænkes en blanding i erstatning / partsbidrag f.eks. en landmand der opnår sikring af sin eng / mose – eller agerjord, og således skal yde et (mindre) bidrag.

Genen ved at diget placeres kan dog være langt større hvorved der kan tænkes nedsat partsbidrag eller måske overskydende erstatning.

Dette forhold gælder typisk ikke for almindelige lodsejere. Den der deltager i sikringsarbejdet, må også tåle at diget placeres på personens jord. Der kan dog tænkes nogle specielle tilfælde hvor en ændring i partsbidraget eller erstatning kan tænkes:

- anlæg af pumpestation på privat grund med sikringsvej
- to eller tresidigt dige omkring huset
- væsentlig indsnævring af grundarealet

2.5.2 Erstatninger ved stormflod

Der henvises til *Stormrådet*

www.stormraadet.dk
 Amaliegade 10
 1256 København K
 Tlf.: 33 43 55 00
 Fax: 33 43 55 01

Lov 340 af 06/06 1991, revideret til lov 349 af 17/05 2000 omhandler hvorledes private kan opnå erstatninger fra staten i tilfælde af stormflod.

Stormrådet bestemmer hvorvidt en given hændelse kan betegnes som stormflod, oftest er dette fastlagt som en statistisk 25 års højvandshændelse der er overskredet.

Det er Stormrådet der alene afgør om en given hændelse kan betegnes som stormflod eller ej. Man har selv pligt til at begrænse sine skader, dels ved aktivt at søge skaden forhindret / minimeret. Se evt. Stormrådets hjemmeside med eksempler på *sikringstiltag*.

Man kan ikke forvente gentagne erstatninger ifald et område ikke lader sig sikre.

Der er en selvrisiko på en fat procentsats pr. skade ligesom, at der er en række undtagelser for erstatning. Disse fremgår af Stormrådets hjemmeside.

